

[Kai Moltke.]

godt vende tilbage til et andet forslag. Hvad som man tog og udvidede den bestemmelse, som her blev indført med hensyn til byggeriet, hvor man satte grænsen for det, som blev sat i gang i fjor, og udvidede denne margen til 1. april 1958, som jeg foreslog her i tinget, og registrede og undersøgte det felt? Kunne vi så ikke beskytte en ny gruppe lejere inden for de samme fuldmagter?

Sådan er der så meget. Jeg kan for mit partis vedkommende sige, at vi vil afvise fortsat liberalisering under de givne forhold, men vi forlænger gerne enhver form for lejerbeskyttelse og tilsiger saglig gennemgang af de forbedringer, som vittterlig er til stede i lovforslaget.

Rimstad: Jeg synes, at den højtærede boligministers her foreliggende forslag til lov om ændring i lejeloven på mange måder er et kedeligt stykke papir, der fortæller om partistyrets sørgelige brist med hensyn til saglighed. Med dette lovforslag træder den højtærede boligminister, ganske vist indirekte, med tunge støvler demokratiet så nær, at han ikke kan undgå at sætte pletter dér, hvor folkestyret burde have en ren og uangribelig facade. For det er jo et valgoplæg, det, vi her ser lagt på bordet. Det fremgår af lovforslagets indhold, men min sandten også af den højtærede ministers egne ord i hans fremsættelsestale. Jeg skal straks komme tilbage hertil, men vil gerne forudskikke nogle bemærkninger om selve lovforslagets forudsætninger og mangler.

Det må i dag stå enhver klart, at det kun er lovens udløb den 1. april i indeværende år, der har fremkaldt dette, jeg tror, det var den ærede ordgører for venstre, der kaldte det dette mindre lovforslag, som kun periferisk berører et problem, en brændenælde, som regeringen ikke engang tør tage om med fast hånd. Selvfølgelig er boligspørgsmålet et prekært problem, som på grund af de politiske magthaveres unkladelsessynder gennem tiderne nu er bragt ind i en fase, hvor det kun kan løses ved en bred samling omkring den nødvendige lovgivning, en bred samling af samtlige partier, et bevis på, at det samarbejdende folkestyre ikke blot er mundsvejr, og på en måde, således at problemerne derigennem vil kunne angribes ad den eneste fremkommelige vej: restriktionernes langsomme, forsigtige, men sikre ophævelse. Alle vi, de ærede ordførere for socialdemokratiet, venstre, de konservative, de radikale og de uafhængige, der har sat os ind i denne sag, ved, at her ligger løsningen. Derfor bebrejder vi inden for vort parti regeringen, at den ikke som flertalsregering allerede for flere år tilbage er begyndt på en saglig bearbejdelse af dette det vigtigste af samtlige indenrigspolitiske spørgsmål. I stedet for kommer regeringen nu med dette valgoplæg, som efter vor opfattelse intet har med saglighed at gøre.

Hvad derfor hovedtemaet angår, må vi sætte vor lid til, at den regering, der vil fremgå af det kommende valg, har en større evne og større trang til at vise befolkningen, at denne sag virkelig godt kan løses, omend en socialdemokratisk regering altså hverken kunne eller ville. Men selv om vi altså heller ikke i denne omgang når et virkeligt resultat, behøver regeringen vel ikke at være så betaget af valget, der kommer, at den simpelt hen ikke har turdet røre på sig, når det her gjaldt om noget så påkrævet som at skaffe en enkelt befolkningsgruppe, husejerne, grundejerne, retfærdig ligestilling med alle de øvrige befolkningsgrupper i landet, som på den ene eller den anden måde har fået dækning for de stigende omkostninger.

Den højtærede minister siger selv i sin fremsættelsestale, at han er klar over, at hans behandling af grundejernes, eller hans manglende behandling af grundejernes problemer, vil skaffe ham kritik, og så tilføjer han netop de sætninger, som afslører dette lovforslag, som det, det er: et oplæg til valget, for han siger, at det har været et afgørende synspunkt for regeringen, at den i forbindelse med de i foråret 1963 gennemførte økonomiske foranstaltninger har tilsigtet en stabilisering af landets økonomi og en begrænsning i pris- og lønniveauets stigning og derfor også må tage de samme hensyn her. Men den højtærede minister ved udmærket godt, at netop de udgifter, som husejerne i særlig grad har, håndværkerudgifterne, ikke har været underkastet nogen begrænsning af betydning, fordi regeringen i sin såkaldte helhedsløsning interesserede sig alt for meget for udbytter, avancer og tantiemer og alt for lidt for begrænsningen af lønningerne. Derfor må husejerne i dag